

10 e Kamer

Nr. 1342/07
VAN HET PARKET

Nr. C/1327/09
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

20 november 2009

not. 66.97.70/02 van het Openbaar Ministerie

en eiser tot herstel, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie , met kantoren te

tegen:

1. Nr. , geboren te op
, aannemer van openbare werken, wonende te ,

2. Nr met zetel te

beklaagd van:

te

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

A.de eerste

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere

plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door op het terrein gelegen te _____ ten kadaster
gekend onder _____ in eigendom toebehorende
aan _____, een grond te hebben
gebruikt voor het bouwen en aanleggen van een betoncentrale,
bestaande uit bedrijfsgebouwen, verhardingen, machines, een drietal
koepelloodsen, edm,

in de periode gaande van 1 september 1980 tot en met 30 april 1981;

B. de eerste

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door op het terrein gelegen te _____, ten
kadaster gekend onder _____, in eigendom
toebehorende aan _____, een grond te
hebben gebruikt voor het bouwen van bedrijfsgebouwen, verhardingen
en een betoncentrale, namelijk door de hierboven omschreven toestand
in stand gehouden te hebben

in de periode gaande van 1 mei 1981 tot en met 24 maart 1997;

C. de eerste

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de ver

ordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A, door de instandhouding van de onder A omschreven toestand in de periode gaande van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000;

D. de eerste en de tweede

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A,

door de instandhouding van de onder A omschreven toestand vanaf 1 mei 2000 tot 13 april 2005;

E. de eerste in de periode van 26 februari 1997 tot 13 april 2005 en de tweede in de periode van 1 augustus 1999 tot 13 april 2005,

Bij inbreuk op artikel 4, §1, strafbaar gesteld door art 39 §1,1° en § 2 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17 september 1985), inwerking getreden op 1 september 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid een milieuvergunningsplichtige inrichting van eerste/tweede klasse te hebben geëxploiteerd namelijk

een breek- en zeefwerf met een (droog)betoncentrale, ingedeeld onder de hiernavolgende rubrieken van de indelingslijst van bijlage I bij het Besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I):

Rubriek 2.2.2.a), 1°: inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen (onbewerkt puin en gebroken en gezeefd puin), met een opslagcapaciteit van maximaal 1.000 m³ (klasse 2);

Rubriek 30.1.b): inrichting voor het mechanisch behandelen van minerale producten (breek- en zeefinstallatie) met een geïnstalleerde drijfkracht van meer dan 10 kW tot en met 200 kW (klasse 2);

Rubriek 15.1.1°: ruimte om waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, gestald (kunnen) worden (klasse 3);

Rubriek 30.1.b): inrichting voor het mechanisch behandelen van Minerale producten (betoncentrale) met een geïnstalleerde drijfkracht van meer dan 10 kW tot en met 200 kW (klasse 2);

Rubriek 17.3.3.2°: opslagplaats voor oxyderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen (cementsilo), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 1.000 kg. tot en met 50.000 kg. (klasse 2);

Rubriek 30.10.1°: inrichtingen voor de opslag of overslag van ertsen en/of minerale producten (opslag van zand, grind en andere minerale producten), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een oppervlakte van 1 tot en met 10 ha;

Rubriek 17.3.6.2°: opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C, maar dat 100° C niet overtreft (opslag van mazout in 2 bovengrondse houders), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 20.000 l tot en met 500.000 l (klasse 2);

Rubriek 17.3.9.3°: brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en) (twee verdeelinstallaties); overige inrichtingen (klasse 1);

Rubriek 17.3.7.1°: Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C (opslag van een aantal vaten voor de opslag van smeeroliën), met uitzondering van deze bedoeld onder 48, met een totaal inhoudsvermogen van 200 l tot en met 50.000 l (klasse 3);

F. de eerste herhaaldelijk in de periode van 26 februari 1997 tot 13 april 2005 en de tweede herhaaldelijk in de periode van 1 augustus 1999 tot 13 april 2005

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 14, 15 tot 32, 37, 54, 56, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994 (B.S.29 april 1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door het exploiteren van een inrichting voor de opslag en de mechanische behandeling van inerte afvalstoffen, zonder over de vereiste vergunningen te beschikken.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 7 november 2007, 12de kamer werd op tegenspraak als volgt beslist:

1. Verklaart de strafvordering in verband met de tenlastelegging A in hoofde van _____ vervallen door verjaring.

2. Stelt in hoofde van _____ de opheffing van het strafbaar karakter van de misdrijven van instandhouding vast zoals omschreven onder de tenlasteleggingen B, C en D en met het verval van de strafvordering met betrekking tot de tenlasteleggingen B, C en D tot gevolg.

3. Stelt in hoofde van _____ de opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding vast zoals omschreven onder de tenlastelegging D en met het verval van de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging D tot gevolg.

4. Verklaart de tenlasteleggingen E en F bewezen in hoofde van _____

Veroordeelt _____ voor de tenlasteleggingen E en F tot een geldboete van € 7500, - effectief - te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 41.250,

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Veroordeelt _____ tot de helft der dagvaardingskosten begroot voor hem op € 8,15. Laat de overige kosten ten laste van de Staat.

Verwijst _____ tot het betalen van een som van € 28,84 ingevolge artikel 77 K.B. 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht _____ eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

5. Verklaart de tenlasteleggingen E en F bewezen in hoofde van _____

Veroordeelt _____ voor de tenlasteleggingen E en F tot een geldboete van € 7.000, - effectief - te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 38.500,

Veroordeelt _____ tot de helft der dagvaardingskosten begroot voor haar op € 8,15. Laat de overige kosten ten laste van de Staat.

Verwijst tot het betalen van een som van € 28,84 ingevolge artikel 77 K.B. 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 4% opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

6. Wat de herstellvordering betreft

Verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen omtrent de herstellvordering, gebaseerd op de tenlasteleggingen A, B, C en D gelet op het feit dat de strafvordering in verband met voormelde tenlasteleggingen reeds was vervallen bij de aanhangigmaking ervan voor de rechtbank.

7. Zegt dat er geen aanleiding bestaat om over te gaan tot toepassing van artikel 39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 14 november 2007 door de G.S.I. tegen beide beklaagden.
- 15 november 2007 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.
- 16 november 2007 door de eerste beklagde.
- 16 november 2007 door de tweede beklagde.

Bij tussenarrest van 6 juni 2008 van dit hof, tiende correctionele kamer werd op tegenspraak als volgt beslist:

Verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en vooraleer er ten gronde uitspraak over te doen:

Verbeterd de telastlegging E als volgt:

"E. de eerste in de periode van 26 februari 1997 tot 13 april 2005 en de tweede in de periode van 2 juli 1999 tot 13 april 2005

Bij inbreuk op artikel 4, §1, strafbaar gesteld door art 39 §1, 1° en § 2 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17 september 1985), inwerking getreden op 1 september 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid een milieuvergunningsplichtige inrichting van de eerste klasse te hebben geëxploiteerd namelijk een breek- en zeefwerf met een (droog)betoncentrale, bestaande uit de volgende inrichtingen ingedeeld onder de hiernavolgende rubrieken van de indelingslijst van bijlage I bij het Besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I):

Rubriek 2.2.2.a), 1°: inrichting voor de opslag en mechanisch behandeling van inerte afvalstoffen (onbewerkt puin en gebroken e gezeefd puin), met een opslagcapaciteit van maximaal 1.000 m³ (klasse 2);

Rubriek 30.1.b): inrichting voor het mechanisch behandelen van minerale producten (breek- en zeefinstallatie) met een geïnstalleerde drijfkracht van meer dan 10 kW tot en met 200 kW (klasse 2);

Rubriek 15.1.1°: ruimte waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen en/o aanhangwagens, andere dan personenwagens, gestald (kunnen) worden (klasse 3);

Rubriek 17.3.3.2°: opslagplaats voor oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen (cementsilo), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 1.000 kg. tot en met 50.000 kg (klasse 2);

Rubriek 30.10.1°: inrichtingen voor de opslag of overslag van ertsen en/of minerale producten (opslag van zand, grind en andere minerale producten), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een oppervlakte van 1 tot en met 10 ha (klasse 2);

Rubriek 17.3.6.2°: opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C, maar dat 100° C niet overtreft (opslag van mazout in 2 bovengrondse houders), met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 20.000 l tot en met 500.000 l (klasse 2);

Rubriek 17.3.9.3°: brandstofverdeelininstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en) (twee verdeelininstallaties): overige inrichtingen (klasse 1);

Rubriek 17.3.7.1°: Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C (opslag van een aantal vaten voor de opslag van smeeroliën), met uitzondering van deze bedoeld onder 48, met een totaal inhoudsvermogen van 200 l tot en met 50.000 l (klasse 3)°.

Nodigt het openbaar ministerie uit een meer precieze opgave te doen van de constructies waarop de telastlegging A, en meteen ook de telastleggingen B, C en D, betrekking hebben, zo mogelijk met aanduiding ervan op een plan.

zendt de zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van donderdag 6 november 2008 te 14 u,

reserveert de beslissing nopens de kosten.

en tekenden beroep in cassatie aan tegen dit tussenarrest; het Hof van Cassatie verleende bij arrest van 16 december 2008 akte van de afstand van hun cassatieberoep.

Bij tussenarrest van 2 april 2009 van dit hof, tiende correctionele kamer werden de debatten ambtshalve heropend, teneinde partijen toe te laten de zaak te hernemen voor een gewijzigde samenstelling van de zetel.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 25 september 2009, waarop de zaak werd hernomen met de huidige samenstelling van de zetel, in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te
- de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te voor meester advocaat te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel bij monde van meester advocaat te voor meester advocaat te

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de zitting van 15 oktober 2009 waarop zijn verschenen:

- meester advocaat te voor meester advocaat te voor de eerste beklaagde,
- meester advocaat te voor meester advocaat te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- meester advocaat te voor meester advocaat te voor de eiser tot herstel.

2. Over de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A, B, C en D, met inbegrip van de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, overweegt het hof wat volgt.

2.1. In het tussenarrest van 6 juni 2008 werd beslist dat het onder B, C en D te last gelegde in stand houden nog strafbaar was vermits het goed waarop deze telastleggingen betrekking heeft, gelegen is in agrarisch gebied met archeologische waarde, een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van het dan geldende art. 146, 3° lid Stedenbouwdecreet 1999. Sedert de inwerkingtreding op 1 september 2009 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) is het te last gelegde instandhouden niet langer een misdrijf; agrarisch gebied met archeologische waarde is

immers geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, derde lid VCRO (art. 1.1.2, 10° VCRO).

In toepassing van art. 2, tweede lid Sw. dient het hof de mildere strafwet toe te passen. Noch het feit dat in het arrest van 6 juni 2008 werd geoordeeld dat op basis van de toen geldende bepalingen het te last gelegde in stand houden nog strafbaar was, noch de afstand van het beroep in cassatie tegen dit arrest waarvan het Hof van Cassatie akte heeft verleend, staat hieraan in de weg.

De opheffing van de strafbaarstelling van de instandhouding na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat heeft het verval van de er op betrekking hebbende strafvordering voor gevolg.

2.2. De verjaring van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A nam in het gunstigste geval voor het openbaar ministerie en eiser tot herstel een aanvang op 30 april 1981. Rekening houdend met de toen geldende verjaringstermijn voor wanbedrijven van 3 jaar is de strafvordering bij gebrek aan stuiting of schorsing in deze periode sedert 30 april 1984 vervallen door verjaring.

2.3.1. Bij brief van 2 juni 2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur met toepassing van art. 149 Stedenbouwdecreet 1999 de herstellvordering bij het parket ingeleid.

2.3.2. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de eerste rechter aanhangig werd gemaakt door de betekening van de dagvaarding op 24 augustus 2005, was de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A reeds vervallen door verjaring, zodat de herstellvordering, voor zover gesteund op het oprichtingsmisdrijf vermeld in de telastlegging A, niet ontvankelijk is.

2.3.3. Zonder andersluidende bepaling betekent het verval van de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen B, C en D niet dat de herstellvordering, gesteund op het in stand houden, zou zijn vervallen of dat het hof niet langer bevoegd zou zijn om er over te oordelen. Art. 6.1.1, vierde lid VCRO bepaalt evenwel dat een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen vanaf 1 september 2009 niet langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld. Dit laatste is hier het geval.

Eiser tot herstel vraagt evenwel dat het hof aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot deze bepaling, al dan niet in samenhang met het derde lid van art. 6.1.1 VCRO en art. 6.1.2 VCRO, de volgende vragen zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:

1° "Schendt artikel 6.1.1, 4° lid VCRO het door artikel 16 Grondwet en artikel 1.1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM gewaarborgde eigendomsrecht van de door de instandhouding van een illegale constructie benadeelde derde, al dan niet in samenhang gelezen met het legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, door te verhinderen dat de tijdig bij het vonnisgerecht aanhangig gemaakte publieke vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat of tot herstel in de legale staat niet

langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld?

2° Schendt artikel 6.1.1, 4° lid VCRO het standstill-beginsel, vervat in artikel 23 Grondwet, door -zonder in de plaatstelling van een alternatief-reeds bestaande en voor de rechter uitgeoefende vorderingsrechten van de overheid tot herstel van de goede ruimtelijke ordening uit te doven naar aanleiding van een depenalisering van het misdrijf van instandhouding, terwijl deze depenalisering de concrete aantasting van de goede ruimtelijke ordening zowel de facto als de iure onverlet laat?"

3° "Schenden artikelen 6.1.1, derde lid, 6.1.1 vierde lid en 6.1.2 VCRO het standstill-beginsel, vervat in artikel 23 Grondwet, doordat zij in onderlinge samenhang het opleggen van een herstelmaatregel op grond van feiten van instandhouding volstrekt onmogelijk maken, en hierdoor de mogelijkheid van de overheid tot het herstellen van illegale situaties de facto laten afhangen van het voorhanden zijn van een dader, aan wie het oprichtingsmisdrijf toerekenbaar is, terwijl deze omstandigheid geen enkele verband houdt met de schade aan de goede ruimtelijke ordening die door de illegale situatie wordt veroorzaakt?"

Het hof stelt deze vragen niet omdat het antwoord op de vragen niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen (art. 26 § 2, derde lid Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof). Zelfs in geval van bevestigend antwoord van het Grondwettelijk Hof op een of meerdere vragen kan het hof de herstellvordering gesteund op het instandhouden niet inwilligen.

Het hof stelt immers vast dat het recht van eiser tot herstel om het herstel te vorderen rekening houdend met hetgeen is bepaald in art. 6.1.41 § 5 VCRO, art. 7.7.4 VCRO en art. 2262 bis BW is vervallen; er is immers meer dan 20 jaar verlopen sedert de uitvoering van de werken zonder dat deze termijn werd geschorst of gestuit.

3. Over de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen E en F overweegt het hof wat volgt.

3.1. De ingeroepen onontvankelijkheid van de strafvordering wegens de niet (tijdige) overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor heeft, zoals vastgesteld in het tussenarrest van 6 juni 2008 slechts betrekking op de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A tot en met D; dit is ook zo voor de thans nog ingeroepen grond van niet-ontvankelijkheid, namelijk de beweerde niet inschrijving van de dagvaarding in het vergunningsregister. Zelfs zo de ingeroepen gronden van niet ontvankelijkheid alsnog zouden worden aanvaard, wat het hof niet doet, dan brengt dit de ontvankelijkheid van de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen E en F niet in het gedrang.

3.2. De weaenbouwfirma baat sedert minstens 1981 aan de
een breek- en zeefwerf van puin met
droogmengbetoncentrale uit. Aanvankelijk geschiedde dit door de eerste
beklaagde; vanaf 9 september 1988 door de tweede beklaagde, waarvan
de eerste beklaagde in de periodes waarop de telastleggingen E en F
betrekking hebben de enige gedelegeerd bestuurder was.

Het bedrijf bevindt zich in agrarisch gebied met archeologische waarde, zodat voor de vaste inrichtingen op het terrein geen bouw- of stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

In de periodes waarop de telastleggingen betrekking hebben, werd een milieuvergunning verleend op 11 juni 2004 door het college van burgemeester en schepenen voor een klasse 2 inrichting; onder meer gelet op de exploitatie van 2 opslagtanks voor diesel/mazout met 3 verdeelslangen gaat het evenwel om een inrichting klasse 1 (rubriek 17.3.9.3° van de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in art.3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naar gelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu). Het wordt overigens niet betwist dat deze milieuvergunning is geschorst bij afwezigheid van bouwvergunning c.q. stedenbouwkundige vergunning (art. 5 § 2 decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning – hierna MVD - en art. 30 § 6 Vlareml).

3.3. Bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", in werking getreden op 1 mei 2009 werd art. 39 § 1 MVD gewijzigd. Het nieuwe art. 39 MVD bepaalt: "Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid". Het onder E te last gelegde feit is thans strafbaar krachtens art. 16.6.1 § 1 DABM, dat stelt: "Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen."

Bij artikel 23 DABM met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", in werking getreden op 1 mei 2009 werd artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen gewijzigd. Het nieuwe art. 56, eerste lid Afvalstoffendecreet bepaalt: "Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid". Het onder F te last gelegde feit is thans strafbaar krachtens art. 16.6.3 § 1, eerste lid DABM dat stelt: "Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en een geldboete van € 100 tot € 500.000 of met een van die straffen."

3.4. Ten onrechte stellen de beklaagden dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961) zou zijn overschreden.

De termijn vangt immers slechts aan wanneer de beklaagden ingevolge enige daad van het opsporingsonderzoek onder dreiging van een strafvervolgning leefden en dit een ernstige weerslag heeft op hun persoonlijke toestand, dit is op 25 november 2003, datum van het eerste verhoor van de eerste beklaagde in kader van het strafonderzoek met betrekking tot de milieuvergunningproblematiek. Vermits de eerste beklaagde toezegde de nodige stappen te zullen doen om de toestand te regulariseren werd hem hiertoe de gelegenheid gegeven; op 22 januari 2004 werd hij reeds opnieuw verhoord en zegde hij weer toe alles in het werk te stellen om de toestand te regulariseren. Op 19 november 2004 werd terugh nazicht gedaan, nadat een milieuvergunning was bekomen; deze bleek evenwel geschorst wegens afwezigheid van stedenbouwkundige vergunning en niet toereikend voor de inrichting (tweede klasse i.p.v. eerste klasse). Er volgde een voor de hand liggende voeging van het milieudossier met het stedenbouwdossier en het bevel tot dagvaarden werd gegeven op 12 augustus 2005 voor de terechtzitting van 19 oktober 2005. Op deze zitting werd de zaak uitgesteld op vraag van beklaagden om een ander raadsman te raadplegen. Op de zitting 4 januari 2006 volgde opnieuw uitstel op vraag van de verdediging. Dit was ook het geval op de zittingen van 29 maart 2006 en 25 oktober 2006 waarop de zaak werd uitgesteld naar de zitting van 14 maart 2007. Op deze zitting werd de zaak gedeeltelijk behandeld (vonnis aanstelling lasthebber ad hoc) en uitgesteld tot de zitting van 6 juni 2007 op vraag van de verdediging, waarop de zaak werd gepleit. Het vonnis volgde op 7 november 2007 en de beklaagden werden reeds voor het hof gedagvaard voor de zitting van 15 mei 2008, waarop de zaak werd gepleit; het tussenarrest volgde op 6 juni 2008. Tegen het tussenarrest werd door de beklaagden een manifest voorbarig cassatieberoep ingesteld, waarvan zij zelf afstand deden maar wat noodzakelijk heeft geleid tot een vertraging van een 7-tal maanden. De zaak kon na cassatie gepleit worden op 22 januari 2009; sedertdien kende de afhandeling van de zaak geen onredelijke vertraging, rekening houdend met het feit dat de ziekte van een van de raadsheren die aan het beraad deelnam de heropening van de debatten meebracht.

In haar geheel beschouwd kende de zaak, waarvan de aard de partijen er toe bracht zeer uitgebreid te concluderen, dan ook geen abnormale vertraging waardoor de redelijke termijn zou zijn overschreden.

3.5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging E, zoals nader heromschreven in het tussenarrest van 6 juni 2008, lastens de beide beklaagden bewezen.

Terecht wordt niet betwist dat de tweede beklaagde ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde. Evenzeer wordt terecht niet betwist dat in de periodes waarop de telastlegging E betrekking heeft zij niet over de vereiste, niet geschorste vergunning beschikten.

Zoals de beklaagden overigens erkennen brengt het jarenlange gedogen, onder meer door het plaatselijk gemeentebestuur, van de onvergunde exploitatie niet mee dat in de periodes waarop de telastlegging E betrekking heeft deze exploitatie mocht verder gaan.

Er is sprake van bewust en vrijwillig handelen. De beklaagden maken het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig. Het is zelfs zo dat zij er uitdrukkelijk voor hebben gekozen de inrichting te exploiteren in strijd met de wet.

3.5.2. De telastlegging F is daarentegen niet bewezen. Anders dan het geval is met art. 16.6.3 § 1, eerste lid DABM betreft art. 12 Afvalstoffendecreet niet het beheer van afvalstoffen in strijd met het decreet, maar naast het achterlaten enkel het verwijderen, wat slechts een onderdeel is van het beheer van afvalstoffen (art. 2, 5° Afvalstoffendecreet). Het te last gelegde onvergund exploiteren van een inrichting voor opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen maakt geen achterlaten of verwijderen van afvalstoffen uit. Weliswaar heeft de niet vergunde activiteit blijkens de gegevens van het strafdossier elders tot achterlaten of verwijderen van afvalstoffen in strijd met het decreet geleid (wegens het ontbreken van de Copro- of gelijkaardige goedkeuring om de behandelde afvalstoffen aan te wenden als secundaire grondstof), maar dit betreft evenwel een andere feitelijke gedraging dan deze die aan de telastlegging F ten grondslag ligt.

3.6.1. De straf thans voor het misdrijf bepaald door het DABM is zwaarder als deze bepaald door het Milieuvergunningsdecreet. Met toepassing van art. 2 Sw. past het hof de mildste strafwet toe.

3.6.2. De beklaagden hebben wetens en willens in de betrokken onderscheiden periodes jarenlang gehandeld in strijd met een wezenlijk voorschrift van het Milieuvergunningsdecreet, de vergunningsplicht. Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een gezond leefmilieu hebben zij op grote schaal totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk financieel belang, respectievelijk dat van de vennootschap. Zij hebben door het misdrijf de concurrentieregels tegenover collega's die zich wel aan de vergunningsplicht voor dergelijke inrichtingen houden, vervalst.

Slechts de hierna uitgesproken onderscheiden straffen voor de natuurlijke en de rechtspersoon zijn daarom noodzakelijk; voor de eerste beklaagde vormen een hoofdgevangenisstraf samen met de geldboete daarom een passende bestraffing; zij zijn beide noodzakelijk om deze beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden; hetzelfde geldt voor de geldboete waartoe de tweede beklaagde wordt veroordeeld. Het hof houdt hierbij rekening met het feit dat de beklaagden nog geen veroordeling opliepen voor gelijkaardige feiten.

3.6.3. De beklaagden pleegden het misdrijf deels vóór deels na 1 maart 2004 zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en verhoogd met 45 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

3.6.4. Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagde zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

3.7. Krachtens art. 16.6.5 DABM kan de rechter na partijen te hebben gehoord, wat ter zake voor het hof is geschied, bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt, te exploiteren, gedurende een termijn die hij bepaalt. Het gaat om een maatregel die door het openbaar ministerie niet moet worden gevorderd.

Deze mogelijkheid verschilt niet van wat ten tijde van de feiten werd bepaald in art. 39 § 2 MVD.

Het openbaar ministerie heeft op de terechtzitting van 25 september 2009 geen andere veiligheidsmaatregel gevorderd dan het exploitatieverbod. Hierover hebben de beklaagden zich op de terechtzitting van 25 september 2009 verdedigd; zij hebben nog aanvullend de gelegenheid gehad zich hierop te verdedigen op de terechtzitting van 15 oktober 2009, wat zij door middel van een derde conclusie na heropening van de debatten hebben gedaan. Van enige schending van het recht van verdediging of van een nationaal of internationaal voorschrift is geen sprake.

Zoals hiervoor aangenomen, geschiedde de exploitatie van de inrichting zonder de vereiste vergunning; hieraan wordt geen afbreuk gedaan door een melding in 1993, die geen betrekking heeft op de inrichting zoals beschreven in de telastlegging E. Zowel de milieuvergunning verleend in 1994, die zoals hiervoor overwogen evenmin toereikend was voor de inrichting van eerste klasse, als de milieuvergunning van 17 juli 2009, die evenzeer een inrichting van de tweede klasse betreft, zijn geschorst wegens de afwezigheid van een bouwvergunning c.q. stedenbouwkundige vergunning.

Het exploiteren van een inrichting van de eerste klasse voor de opslag en de mechanische verwerking van inert afval houdt bij gebrek aan afdwingbare bijzondere milieuvorwaarden in de regel verval in een milieuvergunning, en de mogelijkheid dat zij leidt tot verwijderen van afvalstoffen in strijd met het Milieuvergunningsdecreet, een reëel en ernstig gevaar in voor het leefmilieu en de mens.

In die omstandigheden is een exploitatieverbod zoals hierna bepaald noodzakelijk.

Herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, met verbeterde van een dwangsom (art.16.6.6 § 1 DABM) is gelet op de aard van het bewezen misdrijf niet aan de orde.

OP DEZE GRONDEN
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen:

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald

3, 4 Voorafgaande Titel, 162, 162bis, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

2, 3, 38, 39, 40, 41, 65 en 66 van het Strafwetboek,

8 van de wet van 29 juni 1964,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003.

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 1 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,

1 van het KB van 11 december 2001

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

beslissend met éénparige stemmen:

ten gronde beslissend over de eerder ontvankelijk verklaarde beroepen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A vervallen door verjaring,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen B, C en D vervallen,

sprekt de beklaagden vrij voor de telastlegging F,

veroordeelt de beklaagde _____ voor het misdrijf omschreven in de telastlegging E zoals verbeterd in het arrest van 6 juni 2008 tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van € 5.000 vermeerderd met 45 opdecimes tot € 30.250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde _____ voor het misdrijf omschreven in de telastlegging E zoals verbeterd in het arrest van 6 juni 2008 tot een geldboete van € 6.000 vermeerderd met 45 opdecimes tot € 33.000,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de hoofdgevangenisstraf van zes maanden waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld,

legt aan de beklaagden het verbod op de inrichting te Dentergem, Tieltseweg, zijnde een breek- en zeefwerf met een (droog)betoncentrale, nader omschreven in de verbeterde telastlegging E, te exploiteren voor een termijn die aanvangt vanaf het tijdstip waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben en eindigt van zodra voor de inrichting een niet-geschorste milieuvergunning voor een inrichting klasse 1 zal bestaan,

verklaart de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover gesteund op de telastlegging A niet ontvankelijk,

verklaart voor het overige de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vervallen door verjaring; verklaart zijn vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 137,50

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een vaste kostenvergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 16,30 in eerste aanleg en op € 293,70 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

|

Kosten:	
Afschriften:	€ 133,95
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 60,00
Dagvaarding:	€ 73,05
	<hr/>
	€ 267,00
+ 10% :	€ 26,70
	<hr/>
Totaal:	€ 293,70

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep. tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **20 november 2009** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijsland van griffier